

DANSENS ²⁰¹⁰ DAGE

29. APRIL - 1. MAJ

Robotdans i Nørre Sundby

*Manchet: Frem til Dansens Dag kører Dansebus-
sen rundt i landet med danseundervisere, der
lærer DD dansen fra sig. Vi var med på Skanseve-
jens Skole i Nørre Sundby.*

AF LONE NYHUUS

Det er dag nr. 4 på dansebussens rute. Aalborg. Teposerne ligger og søber i papkrusene og på paptallerkerne er der krøbet nogle rundstykker op. Foran danserne er en dag, hvor de hver skal stå for tre workshops med grupper af børn og unge, de ikke kender, i rum de ikke kender, med lydanlæg de heller ikke kender.

De er lidt stille. Morgen nr. 2 havde de spurgt hinanden om, hvornår det mon bliver hverdag at rejse rundt i landet på denne måde. Det er hverdag nu.

Minibussen med de otte passagersæder kender dem godt. Næsten faste pladser og hyggelig kollegial snak om fælles erfaringer på vej til skolen. Ja, de *moves* har jeg også prøvet; ja, hende har jeg også arbejdet sammen med; nej, det må ikke blive *for* koreograferet, eller det er fedt, hvis det *er* koreograferet.

Dansebussens undervisere er ikke kun undervisere. Det er også dansere, håndplukket blandt de dansere, som Dansekonsulenterne normalt benytter sig af, når der skal sendes projekter rundt i landet. Denne morgen, som alle andre morgener, er de alle professionelle med solide CV'er. Uddannet på gode skoler eller med erfaring fra scener og projekter, og alle med lyst til – og erfaring i – at formidle og undervise.

Den lyst er der brug for. Når de står overfor to klasser, op til 50 elever. Martin, der er garvet hip-hop'er starter ofte sine lektioner med at *free-style* foran eleverne. Så lukker han munden på de mest talende af knægtene og tøsjerne. Christian starter med at fortælle dem, hvilken sammenhæng det, som de lærer, skal indgå i. At 'Dansens Dag dansen' skal opføres på samme tid af ca

10.000 elever. Torsdag den 29. april kl. 10.29.

Han spørger dem også, om de kender robotdren-
gene. Dem fra fjernsynet. Et stort JAAA gjalder
gennem salen. *Ok, det er sådan en dans, de skal
lære.*

DD dansen er robot; mennesket som en robot. Den slags kræver isolation af de enkelte kropsde-
le og for at udføre det, skal man koncentrere sig. Uanset hvilken aldersgruppe, underviseren står overfor – om det er de lydhøre 1. klasser, de våg-
ne 3. klasser, eller de teenage *lukket-på-grund-af-ombygning* 7. klasser, går der ikke lang tid, før koncentrationen bliver så tyk, at den er til at skære gennem.

Og så afbrydes koncentrationen af et frustreret udbrud af en knægt i fodboldtrøje: *det er fuld-
stændig umuligt det her!*

Gruppen slippes løs et par minutter. Løber rundt i salen, hopper lidt, banker lidt for sjov på hinanden, og samles så igen for at æde sig videre ind på DD dansen. Bevægelse for bevægelse. Sekund for sekund. Beskrivelser som *dybfryser, køkken-
bord og køleskabslåge* bliver brugt til at beskrive de abrupte, firkantede og ufatteligt langsomme bevægelser.

Det bliver lettere og lettere. Ligesom et nyt alfa-
bet, der er ved at åbne sig. Med muligheder for at lave nye historier, skabe nye meninger. I dette til fælde historien om *kroppen som en robot.*

Og så er den der. Næsten, eller i hvert fald så langt, man kan nå med den på den korte tid. To korte lektioner, hvor der også er lagt tid ind til at klæde om. Workshoppen sluttet med at gruppen kryber sammen i en cirkel, og sætter sig på hinandens ben. En svær øvelse, som det både er fedt at udføre, men også fedt at slippes løs fra. Børnene slippes løs. De lover at øve sig. Sådan at dansen står knivskarpt og superrobotagtig, når vi når til 29. april. Og efter masser af takkende håndtryk til Christian, og spørgen om hvordan han er blevet så god, *jo fordi han har øvet sig*, forlader de salen.

Efter dagens tredje workshop er det blevet tid til at nyde den mad, skolen har sat frem. Hen over karrysuppen flyder betragtninger om, hvor me-

get det hjælper på processen, hvis børnene blot kender lidt en lille smule til dansen i forvejen. For eksempel var der en skole, der havde video'en med DD dansen kørende som loop på deres bibliotek, og hvor meget det hjælper, hvis alle eleverne har tøj på, de kan røre sig i. For

eksempel gymnastiktøj. Og hvor meget det støtter, når børnenes faste lærere kaster sig ud i dansen sammen med børnene. Og den luksus, man kan opleve, hvis skolen for eksempel bruger dansen som en del af et tema. I dette tilfælde kunne det være – robottema.